Carles Reig i Morell.

Baves de malsons llunàtics. Els efialts.

Carles Reig i Morell.

Presències inaprehensibles qui en l'opacitat total determinen (a la babalà, ara assortits i selectes, ara d'allò més adotzenats) tots els esdeveniments, insisteixen — *no t'hi escarrassessis pas — et moriràs — tot, de tu, serà esborrat.*

«—Distreu-te entretant amb petites sonses narracions sense cap ni peus — que depenyin, en mantes versions, la desesperació quotidiana del viure.»

Sobretot cal no fotre cap cas dels acròbates sapastrívols de l'estúpida especulació metafísica — juguen amb foc i el teatre es crema. Ridículs! Xarons!

Viure és un trencaclosques fins que la closca se t'hi trenca. Ull viu.

Apotropaic amulet, als circells i fils de la teranyina, que, feta per l'aranya de la benaurança onírica (car n'enxampa només els bons), rau tot prop el llit, tocant a la finestra (per on potser voldrien fugir), hi ressuen, a tall de fràgils gebres, les imatges i els mots clau dels bons somnis...

Els somnis, què fotríem sense! Si la vida ja és prou merdosa, imagineu-vos-em sense somnis — desperts i clapant, tant se val.

Aranya d'art subtil, sap ella que és l'u, i que «tot és u», i que l'u neix, i l'u es dilueix, i que cal atrapar la història de l'u mentre és efímerament viu, car en acabat què hi roman de l'u? Re, car tot i que tot és u, tot és també re (i doncs no re).

És una aranya, ja us ho diré, amb aspecte de llambresca ondina

capaç de navegar lliurement pel capoc còsmic sempre propens a encendre's i desaparèixer tot solet i de cop — univers a fer la mà — i els mons cendretes.

«La coneguí a Amsterdam; ballava a lloc, extàtica.»

«Aprés un breu festeig, adelitat m'hi mullerava.—

Supura pels porus nèctars d'amfibi — el trampós magnetisme eròtic m'arrapa per la gola — tremolós magnetisme, com si tingués por de caure.

Sos dits d'impietós calamars — amb tendresa em fuetegen sos imprudents tentacles.

Amb la diàfana luciditat i el vívid instint de les serps de luxe, se m'entortolliga com més anem més estretament. El seu intent sobtat és de devorar — qui li apaivaga aquelles dèries eruptives…? — és tanmateix una bèstia impossible d'ensinistrar. Me n'estaré, i faré bondat.

Els llavis sibil·lins de la cínica estàtua de la venusta concupiscent beutat et xiuxiueja, cada cop que li passes per la vora, pèrfids insults; et titlla de caducat, de petit objecte qui ha d'orbitar per força (fins que es dissol en el no re) massius, molt intensos, cossos de voluptuoses deesses, a qui tota veneració els és deguda, i tota ofrena servida en safata d'or. I ai, si no t'hi agenolles si més no! Malament rai! Cap ja no et pon, i totes et surten tortes.

Els batecs al pit amenacen que el cor trenqui, com ocell desmesuradament forçut, les reixes del costellam, i et voli vers enlloc…

Portem tatuat l'adamantí octàedre dels vuit segles d'ocupació invasora, sobrevivint com indigents degenerats pels 'atzucaques' (atzucacs plens de merda) del tràgic imperi feixista que ens ocupa com si som comunes repel·lents.

Com encobeir la perpètua arrogància dels oligarques, qui, com balbs enciams qui, babaus, es creguessin tot-poderosos i immunes a la

fam dels humils, mes tenacíssims, caragols, ens prenen per insignificant fàstics ambulants qui prou cal trepitjar sense recances ni collonades de fats penediments?

En el reductes oblidats d'antics guarets amb capmasos en ruïnes, circs subversius perpetren a les gàbies gruixudes destralades. Un os magre hi rosta un magre os. I ogres i titelles desossen en el desori espècimens astorats — oracles foren qui predigueren i garantiren l'adveniment de nous flagrants conflictes, i de molt propers, flamants, desastres, de mal negligir. Tothom ens hi morim, mutus, i alhora en la solitud més impecable.

Grotescs suïcidis, emprenyadors i irrisoris, comesos enmig els femers i d'altre escombraries del galliner on vivim, tothom amb la irritabilitat a flor de pell.

Les alienes «autoritats competents» ens fan avinent lacònicament que serem jutjats per eunucs, car cal ésser prou (àdhuc excessivament) capat per a voler-se suïcidar sense prou bon motiu.

«Ens l'hi mengem els ous, i ara és eunuc.»

Els fotem la farina blana i els aplana el camí del nostre calvari que mena a tortures rere vidres opacs. Aviram eixalat assagem de pujar a la talaia de precaris filferros del clos que en tanca. Eixerits com gínjols, tombem ridículament cada vegada. De cops ho fem damunt la teca d'altri. Tafoi! Tota una cafissada de grapialtesa sols per a manguis!

Per Minerva inspirats, un parlament de mussols dalt un faig esponerós decideixen que conviure amb els cruels bípedes, qui només es dediquen a sollar-ho tot i a fer mal, sempre cercant raons, i agredint-se gratuïtament i arbitrària, és perjudicial per a la salut de tothom. «Els hem de tindre sempre com més lluny millor.»

Amb l'eclipsi trobem un incentiu per a la desclosa dels fills clandestins qui esdevindran sanament subversius.

La crua implausibilitat d'allò que proposa el massa refinat arquitecte subterrani, bo i sucant la ploma a la tinta negra del tinter,

ens duu de mal borràs. Amb perruca de pallasso i ombrel·la diversament acolorida, en una solemnitat abdominal, cranial, sacrificial, se'ns erigeix heroi d'esdevenidor resplendent. Sos somnis de somiador de truites i arcs de sant Martí, li fa veure entre els meteorits desats pels mil·lennis a les grutes més inaccessibles fòssils d'avantpassats qui foren sebollits per generacions qui aixecarem, pòstumes, al furtiu horitzó del nostre problemàtic alliberament. Allò serà el renaixement victoriós de magnitud no pas terràqüia, ans còsmica, de la nuesa intacta en el llençol impol·lut de la mortalla amb la nostra senyera estelada antiga d'eternals retorns en reguitzell incomptable, gairebé sens fi.

Abans de caure a l'abís sens fi, es diu, deu caldre filar prim. A quin instant em trencaré finalment el crani i entraré al buit eternal, després d'aquest crepuscle infinit on s'anaren esborrant totes les vides d'antanyasses...?

Macabre renegat, impúdic, treu fel pels oronells, i envesca tot allò que toca — catapultes, banyeres, petxines, paravents...

I en orrupte, com si sos desigs mai declarats es fotessin realitat, els tocs i retocs dels esfereïts cloquers travessen, amb ressons de brutalitat i indignació, espires i capçades — és el preludi a una nova invasió.

Un pànic generalitzat toca a sa plenitud. Hom, transparent i voluminós de por, estrafà davant el mirall carotes diverses de llefiscosos i bascosos gripaus. Sense impediment alliè, sent nogensmenys un goig amagat — sempre l'han fet trempar sentir els estralls comesos pels assetjadors — potser allò aquesta vegada guariria definitivament els mestretites qui no ens veien mai prou penedits d'haver encara (encara!) volguda la pròpia llibertat.

Cauen volves ensangonades i els gessamins ploren també sang. Sangs i budellams ubics.

Vàlvules desastroses, deixem de funcionar totes alhora. Hom ens assassina amb més tranquil·litat — tot i que sembli impossible, en uns invasors secularment tan desagraïts, potser ens ho agraeixen i tot. No ho sabrem mai. Serem beatíficament morts.

Jo (vist com la idea que jo em faig de jo mateix), i el malparit cos qui ens porta, mai no ens hem entesos gaire; la idea del jo (ideal) aniria cap a un cantó i el cos, no gens ferm, em diu que ep, on vaig, i que ell no pot, i em deté, m'estronca, em duu a un cantó molt més limitat, a resguard, com qui diu, de més de mal — segons ells, és clar — mes de debò restringit a un espai com més anem més reduït, per a conservar-li si fa no fa la integritat; aleshores el meu jo se'n torna als somnis, on ell i jo tornem a ésser feliços, als camps elisis, entre els cignes i les piragües de la bassa — i ai, també — car tot no pot pas ésser benaurança, com ens ho empassaríem, embafats de felicitat — també, dic, on ens veiem molt malaurats, als supermercats on tot se'ns perd, on tot ens ho roben, allò que dúiem al carretó, i la cartera amb la identitat, i les claus del cotxe — i, encara més follament esfereïdor el fill petit!

Guaita enjondre, gratament esperançat. Què t'hi ensopegues?

Mentre dels cràters procel·losos al cel tomben les més cataclísmiques tempestes, a miríades, les mira'm-i-no-em-toquis donetes, com espectrals andròmaques, van passant de puntetes part la teua vora, parrupant, i fent morrets i guerxinetes, galivant-te de biaixet, i parlant-te, obscenes, ben baixet.

Et recriminen que siguis tan lent en reaccionar i aspergir-les sagradament amb tes abundants lleterades, car «noi, totes som vídues i a la llarga se'ns enferritja el rogallós engranatge».

Crec que et diuen que els penetris al cau nemorós amb l'enèrgica intencionalitat de l'inquisitiu furot. I que hi esdevinguis allò que se'n diu de debò 'transformatiu', alhora deixatar-los la massa condensada, molestosa, estenosi que, com et diuen, tant no les neguiteja. Supermercat dels miracles.

Distès, amb totes les noses llençades pont avall del riuet de l'oblit, abasseg rabeigs i repapieigs a betzef. El meu nas escandalla, sots la neu, la molsa molsuda del cony del món envellit. Dalt, les exhibicionistes esferes del cel a la nit, són vaixells que com ofenosos martells fan osques en la foscor.

Desmanegadament, amb llurs vessants plens de rares esgarrifaós, es viltenen recíprocament i s'envestirien si no fos que quelcom, la major part de l'estona, els ho impedeix.

Crec que tot és un joc molt ruc de gravetats, i les gravetats qui sap què cony són; de la mateixa manera que un jorn (qui sap quan) van néixer, el jorn on l'espitxaran, quin tip de riure ens fotrem els qui ho albirarem d'on sigui, tant se val, amb de sobte cada esfera trencant-se en mil bocins en estavellar's en les esferes veïnes. I au. A la merda tot plegat. *Cap consol, capdecony*. O potser...

Comparat al desastre de l'univers, tan malparit, la senilitat bel·licosa dels qui semblen just sortits dels sarcòfags, i tanmateix són els comandants dels més terroríficament assassins exèrcits terraqüis, sembla una ensarronada més del món absurd on malvius. *Ridículs!*

«Caçà un pollastre, mentre cací una mosca.»

Com boigs, ganyolen i m'abuixeixen, pobrissons, angèlics. Em diuen constantment i incessant que són 'superiors'. *Superiors en llur estupiditat, no els ho negaré pas*.

Llur afecció esbojarrada als calers, allò més gros que ens diferencia. Corcat, elegíac, acollonit, ganyes-blanques, incoherent i arestut, més que no pas abassegar re i fer-me'n el carrincló presumit, com foten ells, jo estalvio, i en tinc prou amb l'estalviadet.

De tota manera, què importa. Les reputacions minven, no n'hi ha cap de gaire memorable, vull dir, de gens memorable en la memòria de l'eternitat d'un univers refet manta vegada, i en cap de les vegades tampoc mica millorat, *el desgraciat*.

Romanc preferentment enmig d'enlloc, bo i levitant com alosa i admirant, melòman, les cacofòniques sortides de to dels astorats xerrics de les beates cigales prop basses i rierols, ep, i les poca-vergonyades de les molt faves processons de les devotes processionàries, entre les fulles i branquillons de l'alzinat entreforc del gegantesc roure on m'he aixoplugat, tantost lànguid i pensiu,

com arrauxat i saltarí, com solc.

Quantes de vegades l'espectacle aclaparador no m'ha aclaparat! Mons i mons cagats a la babalà, i nosaltres ni això — petits paràsits (coprobis de no re) peixant per les cagades.

Esguarda a aqueix racó amb rats quins guardons no m'han oferts en tota una vida de coprobi de cagallonet irrellevant. Oi quins més nyaps més abjectes ni avorribles? Hom et suggereix que assagis doncs tu també de viure una vida de bon petit paràsit merdós, i garantit, noi, que te'n guanyes tants o més! No hi ha re de més barat que l'afalac amb inútil cagarrineta de fastigós objecte afegit. Andròmina de nyigui-nyogui que sempre és un insult amb prou feines disfressat.

Tot afalac et farà nosa — aviat, fàstic. Qui el dona i qui l'accepta — trist vaivé entre impostors.

Els plutòcrates qui abasseguen escombraries (diners, joiells, propietats, empreses, llocs de comandament); quan se n'adonaran que abasseguen daurada merda? A l'hora d'arrufar el nasset seriosament, vull dir, la del col·lapse vital inevitable? Probablement ni llavors. Massa imbècils per a copsar com és de debò, de repel·lent, la realitat. Quin revulsiu els desvetllaria? Cap, massa endurida llur cotna cerebral perquè s'hi filtri mai mica de seny.

Ah, sí, ella (la mateixa d'abans). Era xicoteta i jo ja grandolàs. Li acaroní la galteta. Ho feia cada cop que la guipava de casualitat, prop ca meua o la seua. Acaronaments com més anàvem més agosarats i penetrants — petites bestretes a les abominables i furients rebregades a l'entrecuix que amb els anys seguirien de trascantó.

Malparit, em deia (jo mateix), que soc malparit. Però potser la malparideta fos ella? Pensa-hi. Qui en treia més benefici? És que aqueixa qüestió importa? No. Cal discriminar pus tost bo i esguardant tants de cantons possibles de la mateixa circumstància. Si no m'hagués plagut, no ho hauria fet; si a ella tampoc, no s'ho hauria deixat fer (o potser m'ho feia ella a mi; prou que en gaudia, la múrria!). I cal comptar així mateix que havia esdevinguda,

comparada amb la poqueta cosa que jo era (i soc), colossal. Semblava (jo) una formigueta tractant (infructuosament) de transportar un cos seixanta voltes més feixuc que no el seu. Veus què vull dir?

Què fots? Què teixeixes...?

Futilitat de la teranyina, tu — les mosques s'acabaren — tota cosa voladora perí en la catàstrofe — que quina catàstrofe? — qualsevol catàstrofe de les que anorreen mons; se n'escauen, cop saps, a cada segon. Dilapidacions innecessàries. Crueltat incomparable. Natura universal adversa a tot allò que cuegés mica. Li adreces objurgacions subreptícies. Car, oi? *Si et sentia!*

Si em sentís, què? Tot això són supersticions. Idiotismes, vull dir, idiotades. Enlloc i mai no hi ha remei. Viu mentre la corda et duri; i quan se't trenqui o te la trenquin, bona nit. No hi ha altre. Fes-te fotre.

Davant tota dificultat aparentment insoluble, hom, atlètic, fuig — cerca aixopluc i entra al son — el son (potser) li ho resoldrà. Hom sol fer-ho, habitual costum — no se'n pot estar — ni que ho volgués, podria — massa inclinat vers el vici esdevingut inherent — home gens pràctic — tot se li resol sol. (I si no tant se val.)

Esdevingut encara més pusil·lànime enmig de cap gernació exasperada, em fonc pels embornals o pels forats providencialment destapats damunt canonades i albellons. És així com soc de debò heroic. No pas fent-me matar o amputar per no re, per cap carallotada ventissa i passatgera.

Detestable metrònom. El llencí finestra avall. Mon cor (sebollit macabrament a la tomba de mon pit) se me'n moria d'enveja — enveja del seu incessant mecànic martelleig — sempre he abominades visceralment les màquines — llurs repel·lents sorolls — massa reminiscents de la carraca insofrible de l'univers mateix i sos deliris astronòmics — bromeres verinoses que emergeixen del garbuix que s'hi cou — olla barrejada d'horrors que prou aviat fotrà un pet — amb cada efiàltic* astre donant mortalment pel cul a cascun dels 'seus' atrapats enjovats esclaus — espletats ostatges —

planetes que l’orbiten per força, sense que puguin estòrcer-se’n — destí de boig — quin merder tot plegat! [*Els efialts són els especials, més malignes encara, íncubs dels malsons letals — els íncubs en general són els qui et donen pel cul i t’impregnen llurs odis terroristes mentre bonament dorms.]

A propòsit, quin bon remei (és a dir, quin antefiàltic) fora prou bo contra els malsons de lluna bavosa...?

On bescanvies qualque descens vertiginós vers l’inevitable pou infernal, o l’avinentesa gens avinent on et submergeixes oceà tempestuós d’andròmines autònomes avall, o ets en magatzem sinistre on hi prolifera més i més gentada, qui hi rau de més en més apilada, com en presó pudent i atapeïda, i pertot arreu, ací i allà, morts absurdes a manta se’n segueixen — hom hi és i no hi és — bruscament absent — *bombolla petada...!*

O, nedant en neus desfetes, on sangs desglaçades s’hi barregen, i qualque erupció ciclòpia s’hi esdevé i la teua vulnerabilitat és exposada, i la teua desaparició imminent...

O en *conjunció superior*, és a dir, rere el Sol traïdor, qui el refugia, perquè, no vist, faci més mal, se’ns atansa inexorablement un meteorit més brutal ni agressiu i hostil que la mateixa sempre ominosa lluna...

Diem, cada bord i híbrid lleig i esguerrat... *Es ist aus* — s’ha acabat — hora de plegar de viure — bona nit i bona hora — ací m’aturo del tot — se’m trenca la corda — *no n’hi ha pas per a pus...*

Doncs no. Res de tot això. Benauradament, tot t’ho esborra. Ni record.

I, a canvi, medicament màgic, allí s’hi troba, restablert, en plena salut, l’heroi — l’heroi, qui conquereix, pel vessant èpic, i alhora líric, la tragèdia latent. Llavors, *violins...*

A hom ara el sedueix la forest, i s’embala, sol i poètic, en qualque digressió ecfràstica on en prea el cromatisme tardoral — l’estètic vernís rosat, per exemple, del fons del cel a l’artística clariana —

sublimitat (diu) en la hipnòtica serenor que t'embolica...

Una altra impenitent gran exhibició de la remeiera natura. Prou podràs. Prou has pogut.

I hi ets potser, més prosaicament, el nyèbit fal·laç qui prefereix que tot faci baixada a re gaire costerut, al qual s'accedeix amb feinades rai i amb prou feines, i encara!

A la seua butxaca esquerra, *benaurances a betzef* — una curulla capça de llumins — *bitllet al foc!* — en sura un d'especial i únic — farà esclatar aquest vaixell ebri que tampoc no ens mena enlloc — desafiaments els seus a manta, i amb aquell guanyat, tots els altres, subsidiaris, així mateix, i molt victoriosament (àdhuc triomfal).

O la impol·luta icona emergent, quan massa fastigosament les clavegueres se sobreïxen, i els botxins alineats qui n'ixen, amb llur feixista genocida croada de torn, els fas espetegar espectacularment. Llumí adient d'allò pus. Capça dels onírics miracles.

Més ençà, l'orfe se la sacsa, bellugant l'artefacte amunt i avall, i amb el goig, el conreu, així arrosat, no li adreça pas cap greuge ni retret; al contrari, Belluga-te'l (li diu), noi — seràs el pare de milions de vegetals. Els vegetals — hereus dels diversos mons, quan en un univers finalment estàtic, equilibrat, *només ens hi fem naltres!*

Excés de salut i millor arrelament a la vida vol dir, en darrera instància, que hom forneix més fems a l'estrany fenomen del viure — com més gras i boiant més femta reciclable — els poqueta-cosa no afegim gaire al femer pòstum, a la molt dubtosa ulterior esponera — pardalets caiguts del niu — ni mossada.

Hom hi esdevé encantat cadavre — noi, veig que desenvolupes un promiscu nombre de fiblons d'escorpí — com els empraràs, rar arnat eriçó nefast? — quina de les teues multitudinàries virtuts s'endurà la palma? — a qui reviscoles amb quin fibló, i amb quin fibló no duus cap viu al clot? — i ara que rodoles a la babalà qui rebrà, i què rebrà qui rebi? — *toca a qui toca* — injuriat horrorosament, hom muscleja, menfotista, toca a qui toca — demà et tocarà a tu — i quan et toqui, quina delitosa esgarrifaó, no fa?

Una mitjanit distingidament estètica. Un cel altrament negre, d'escarida fornitura. Sol joiell esplendorós, la boteruda lluna. Qualques mussols en conferència. Lleuger, rabejant-me, de lleure, a l'aire prim. Hom, arbrissó esguerrat, rapsoditza a propòsit sobretot de la solemnitat del fosc silenci que, per una benaurada, molt rara, casualitat, cap merda d'avió no interfereix.

Instintivament, insisteixes a trobar indiferent que tants d'estels no tombessin (s'estimbessin, silents) devers l'horitzó inconcret. De petit, t'esfereïa pensar com devien patir els condemnats habitants dels estels caiguts (que queien). Ara que saps que tot cau, tant se val l'hora. Sempre serà alhora ara mateix i no mai, car 'eternitat' és l'únic que existeix. Un incanviat (incanviable) no re glaçat. Incommovible. Indiferent. Sense pietat. Els pobres condemnats som tothom; és tot allò que hi ha i no hi ha. Plàcida nit. Ningú no mor. Ja en som. Sempre n'hem estat. Morts. Somiant. Larves endormiscades qui no naixerem enlloc.

Fúnebre ombra, errabunda, gemegosa, planyívola — què es deu empatollar? — abans no se'm dissolgui sobtadament i abjecta — quina lliçó em deu lliurar, per al meu 'millorament'? — irrellevant; no hi ha lliçó que valgui un pet — no he après mai sinó a descreure — creure és per a crèduls, per a datspelcul, per a caps de carbassa — només descrec — tot és aparença — la realitat de darrere massa horrorosa — per això tot allò que foten al món els inquiets borinots és amagar-la, ignorar-la, enfeinats, aqueferats, neguitosos, angoixats, exànimes — no m'hi contéssiu pas, hi fora de massa — una nosa infame.

Escorcoll fervorós, insadollable, al calaix de les evanescències — calaix sempre buit, com la decoració mentidera que duus damunt el coll apellada 'crani' — equivalent a la calavera de cap esquelet qui presumeix de prim — dins el crani, antiga polseguera — *i això és tot*.

Enduts per la inèrcia i el costum, pàries i mòmies eixim trontollant a fer un tomb quan els procel·losos, irritats, llampegants, estómacs dels crepuscles definitivament no s'enfosqueixen com vesper massa clafert del remorós batibull, i on tothom, fiblant i urpejant, va amunt i avall, pertot arreu, sense saber on, car tampoc gens no s'hi

veu.

Entrevenim quan els trobem els esperits assassins dels adversos sentinelles nocturns, ombrívols i de dol, qui llavors, esvalotats, llunàtics, disparen a tort i a dret, sense mirar prim, exterminant, ai maleïts, tot de gent de bé (i cap dels resistents invisibles, llurs veritables enemics).

I els miserables capsigranys de bé, ocupats i torturats i botxinejats per les forces del mal, no gosen sinó cremar l'enemic en efígie, i no pas a l'apogeu de cap demostració de milions d'enfervorits amants de la llibertat, ans lluny i ben remot, on ningú no els clissi, com ara als cims més esquerps, i a gorgs i congestes (sovint conjunyits), i per d'altres indrets d'aqueixa fort inhospitalària color.

Amb prou feines si mai hem feta malbé cap bona avinentesa. Aprofitàvem que era mort, i que doncs no ens feia tanta de temor la seua aura sinistra de mag potser malèfic (tret que no fos cas que d'escac per roc, de cop sobte, ara no se'ns aparegués, així en imatge tremolenca, espectralment doncs, i vet ací per què hi anàvem, els més valents, amb tantes de precaucions), i envaíem, tanmateix insurrectes, son espaordidor reialme, on al safareig mateix (allò que primer no trobàvem), estranys vaivens autònoms hi bellugaven rítmicament espermes anacrònics i òvuls desvergonyits, on semblaven desenvolupar-se, i àdhuc vúlguer'ns seduir, com si eren ara enzes sexuals, amb tubs vaginals amb tendons que els enrotllessin a tall de dures cordes, ens destarotaven.

Romanguérem, com dic, estults i esverats; alguns, amb la por i tot, trempàvem força esbiaixadament, i ens penjàvem, mutus, amb cops al pit o a l'esquena, fictes guardons en celebració de la proesa.

Doncs això. Quan el nostre veí, el misteriós professor, es va morir, vam trobar, mig amortallats a un racó del soterrani, tot de famèlics embrions de clons, amb aclucalls i esguards malignes, vagament rígids, tot i que donats de trast en trast a orgies de gola eloqüent — perquè callessin d'una puta vegada (tant cridòria!), els llençàvem tots plegats a la bassa del poble, i fugíem fins als turons i d'altres eminències del paisatge circumdant, no fos cas que no es neguessin pas, i sortissin en canvi enfortits, esdevinguts déus d'aquells grecs i

antics, de bestials inexplicables (divines) metamorfosis, tret que els peixos (tenques i carpes entre d'altres) se'ls anaven aparentment menjant sense més compliments.

La més grossa part de totes les verídiques històries s'acaben, com tota vida, fent figa, fent llufa, frustradament, destrempant-te...

Cada cala, buida. La vida no és cap conte benvolent de falagueres fades. Sabut.

I allò de no tindre sinó una nul·la anonimitat només engreixa els pitjors vicis de la vanitat i l'estupiditat. Com més famós, més cregut, més brètol ni pallús — amb plena potestat (es deuen veure) d'ésser entre els més malastrucs diplomàtics — tota causa que defensen, enfonsen — tants d'amats i d'amants qui es creuen que han, i els batallons de rancuniosos, els males-ànimes amb esperit d'inquisidor xarnec, qui els odien, només els veuen eixorbats, eixorellats, esquinçats en mil bocins com ninots de paper (de vàter).

Més val voler-se camàlic, escombriaire, badoc embadalit amb els 'infrangibles' coets (que tanmateix esclaten i es trenquen irremissiblement quan més badaves, clafert d'idiota admiració). La plena anonimitat potser te n'estalvia qualcuns (de vicis) (tret que no és pas segur; massa d'excepcions, amb tants de no ningú cretins, envejosos, alcohòlics, cobejosos, lladres...).

N'hi ha (i ara no vull anomenar cap cosinet valencià meu) molt precoçment prons (o proclius o propensos) als accidents. Cada vegada, pel poble on viu, que, lànguid i desmenjat, com si tot tant se li'n fotés, no ensopega i cau i s'estrompa, i es trenca quelcom o altre — la cigala, el crani, el maluc, el braç... — el públic, qui ja el coneix, comença amb la petulant mocadorada i la sorollada, i les riallades, i els vituperis i oprobis de costum — ha esdevingut, amb els anys, tot un divertit espectacle, és l'espantall i el clown fent les seues cabrioles, i contorsions. Ara, això també, molt sapastre, molt sapastre, i viu més feliç que no ningú altre al lamentable llogarret d'ignars diplomats. Car a hores d'ara, amb els accidents, ha reeixit de fer-se tot solet mantes lobotomies. No és pas tothom qui en pot presumir. Sense passar pels tètrics metges. Amb allò, se li esborraren les angúnies, les angoixes, els neguits, àdhuc les

preocupants espasmòdiques opacitats d'un mareig persistent, amb aquell agut, gens aigualit, tast de fràgil senilitat (o de senil fragilitat?) de tothom amb dos dits de front, amb les portes de l'infern esperant-te obertes a l'altra banda de l'ineluctable traspàs, cuit i recuit com eternal cruany entre brases i calius inapagables, tu qui tens un perineu tan delicat i un nas tan esmolat, amb oronells estretets i llargs, que, a la mínima agitació de l'ambient, amb la pèrdua de la rutinària anònima quotidianitat, para boig com llampat penell embogit per l'huracà.

Quin paper més galdós no hi fas, infern dels collons. Més val la lobotomia, tu. I tant.

Com solc quan pretenc clapar, sentia moure-se'm neguitoses anomalies a l'interior de la caixa de l'esquelet.

Com si allò no fossin xais xalests saltant l'un rere l'altre damunt la curta tanca, ans com si cap esfereït ramat de bocs expiatoris avancessin malfiadament pel megàlit — de pedrenys enormes i llargueruts aixecats en rotllana pels gegants d'adés, en temps mitològics d'animalitat patent — i se n'adonaven que ja feien solemnement cap els destralers botxins, amb caputxes negres i destrals esmolades, qui els sacrificarien i els espedaçarien, els farien 'passar per la pedra', justament damunt la pedra indicada per a la tasca, en forma de bloc massís i situada al bell mig del titànic cercle màgic.

Hom és molt afectat a les apologies dels éssers assidus qui, com directors d'orquestra de cadàvers, reapareixen als malsons; car què hi faríem sense...?

Al contrari, cal coldre'ls, encobeir'ls, acobitiar'ls, agombolar'ls i tot.

Car si no hi crèiem, què?

Incontaminats, ens obsedeixen llavors les sòrdides al·lucinacions dels malsons, sense poder culpar-ne (gentilment) els orcs o celestes íncubs — els efialts — qui personifiquen i transfiguren (refiguren, reanimen!) els morts, els fantasmes, els enyorats, tota aquella gentada (concupiscible o macabra; múrria o mòrbida) qui viuen als

llimbs de la consciència, i qui han jaquida — tant se val si pregonament o només superficial — llur marca, llur petja, llur senyal, convidats i residents als bocins més atrofiats (penseu en les ganyes que hi deuen fotre els microbis convivint als niells dels queixals dels ogres) del nostre cervell.

Més val tractar-los amb amabilitat, dir-los gràcies i afalagar'ls per llur perspicacitat i llur destresa a suggerir punts d'escapatòria davant els ultratjosos tràngols i esculls que ens amenacen de mort amb l'alba de cada jorn novell.

Sí férem! Aprés que fórem poderosament atrets pel cim, se seguí, secular, l'àrdua, molt costosa, i costeruda, culminació — i amb la culminació, llavors encara, al cul minat, unes esgarrifoses pessigolles. Feia lleig com ens els gratàvem, i en ple festeig!

Els culs, els increpàvem, els reptàvem per a corregir-los, com vailets díscols, «Prou! Sembla que masteguéssiu tatxes!» «Sou unes guixes de mal coure!» «Quina vergonya, egoistes». I mentrestant les obscenes fotografies i pel·liculetes, publicades, ja eren la riota de l'enemic tanmateix desconfit.

No sabíem què fer amb la llibertat, altre que anar amunt, sempre ascendint, amb torxes enceses.

Els dimonis de l'atròfia ens havien fetes malbé les facultats de l'autodomini. Havien estades massa de centúries d'ocupació feixista. Una ocupació, la més important ocupació de la qual era d'esborrar'ns de tot mapa ni memòria, de fer absolutament fonedissa la nostra existència.

'Inexistits' de per a l'eternitat. *Quins odiosos malparits!*

On anem, doncs? Commocionats per l'èxit, com genets, a qui no pas que cap mena de cavall o locomotriu ens impel·lís, ans solament les irrepetibles circumstàncies d'un fons d'història, on gairebé tot són impropietats i vehemències, amb no gaires o no gens períodes de serenitat i comunal interès propi; massa eixelebrats i egoistes, esdevinguts individualment cartògrafs avantatjats qui delineem les nostres constipacions, que es resolen en consumacions, i aqueixes

en concepcions; massa embadocats, encantats, amb les innovacions, i no prou amb les primitives rels que ens crearen.

Quan davallarem de les muntanyes, lliures i amb el destí pròpiament cal·ligrafiat? Tots d'acord, o quasi.

Aquell any tornarem a escriure la nostra història, amb tots els capítols obliterats unànimement restablerts. Som-hi, car som. I fórem. Amb urc, amb urc. Per sempre pus.

De petit, encara no havent llegit els moralistes homosexuals de tots els temps qui veien i veuen en les dones l'única i original font de tot mal i de tota malaltia, és a dir, per a qui l'únic infern era el cony — a llurs closques de degenerats, la metonímia imperava (així encara era més difícil, i doncs per a ells més màgic, d'entendre'ls) i així, el cony esdevingué l'infern — re no em plaïa tant com de viure al gineceu, entre dones i més dones, i flonjos i culs i pitrams i caus nemorosos d'enamorar-s'hi per sempre i morir-s'hi amb un somriure angèlic.

Me'n record que era al llit amb la meua germana gran, la Tanit (més tard es canvià el nom), qui havia recentment parida la meua primera nebodeta, la qual popava a un del pits de sa mare ma germana, de quinze anys. Era el mateix llit on ma mare m'havia parit, i a tots mos germans, al llarg del anys dels quinze o setze anys passats. No sabíem del cert (o pretenien els grans no saber-ho davant meu) qui en fora el pare, però jo m'ensumava que no fos el nou capellà, allà present, de la parròquia del barri. El capellà, crec que hi era present per a batejar la 'nadona'. Algú altre, o potser ell, per a celebrar més solemnement l'ocasió, havia instal·lades unes cinc o sis espelmes a la cambra. Una de les espelmes enceses, (mal) col·locada damunt un llum, a tocar de la capçalera (una mena de fanalet que encenies si volies llegir al llit), s'inclinà encara més i un bocí de cera encesa caigué damunt la camisa de dormir de seda beix de ma germana, seda que s'encengué immediatament, ma mare cridava Aigua! Aigua! i el capellà hi buidà el bacinet d'aigua beneïda, i amb unes tovalloles entre tots eixugaren amb força de compte el pit dret de ma germana, ara força nafrat, tot roent de cremor, un desastre, i li tragueren amb precaució la camisa, i alhora el conyet de ma nebodeta i el cony de ma germana — ambdues

varietats de cony, doncs, el pelut i el pelat — foren alhora exposats, i no sé pas com al mateix temps també el meu vitet aparegué tot trempadet, amb una gota de pura llet, la primera gota, als cinc anys, després que m'havia escorregut a la cuixa sense ni una mica de blanc, tot clara d'ou sense coure, vull dir, un vessament orfe d'espermatozous, tret doncs de la primícia extraordinària dels probablement atrapats al bec de la pelleringueta del prepuci de la cigaleta, tanmateix encara tota trempada. I ai quin cas, mare santíssima! es lamentà ma mare (dient això o quelcom de semblant), sa germana patint i ell escorrent-se! Sort que el capellà psicòleg sortí en defensa meua. *Escolteu, es millor que trempi i s'escorri veient patir, que no pas que pateixi sense veure patir enlloc.* Això vol dir que serà un minyó optimista i que gaudirà de la vida, que és el que déu vol que fem en aqueixa tan tantalitzant vall de llàgrimes caterètiques. Ep, mireu-vos-ho així: No perdrà pas l'estona escrivint cap lletra penosa d'acomiadament general abans del suïcidi; tot això que s'estalviarà! Al contrari, benaurances a betzef per a ell; prou pot, punyeteret! Amb aquest heu feta sorteta (amb els altres no m'hi posaré, colla de brètols desagraïts). Un de cinc no es pas tan dolent...

Ah, de debò? Uf, em tranquil·litzeu de valent. En aquest cas, millor; però escolteu, mossèn, que ja se li vegi diguem-ne la virtut de potestat creativa...? Ho dic per l'inici indubtable de molt mascla lleterada... Voleu dir que tant d'estimar-se més de viure exclusivament amb les dones... no podria ésser (que déu em perdoni!) ell el pare de la nou-nada...?

No, no; impossible; què dieu...? Escolteu, la miraculosa goteta a la cigaleta potser no venia pas d'ell. Penseu-hi, si us plau! La noia alletava la petiteta; hi hagué l'esglai de l'espelma malaurada qui, per acte del diable, es vinclà de mala hora, i la petita, amb l'ensurt, deixà de popar, i part de la llet de la noia, la Tanit, saltà, i una de les gotetes anà a parar, de casualitat (heus el miracle!), al capdamunt del carallet del noiet, un noiet exemplar, excel·lent escolanet, enveja de tots els pallussos qui assisteixen amb ell al catecisme, l'únic qui se sap fil per randa totes les grotesques historietes dels ninots de la sacratíssima (no fotéssim cagarel·la) de la història sagrada, amb majúscules.

Ma mare, meravellada, el felicità per la feliç conclusió, després d'esguardar'm amb engreixat, més gruixut, afecte.

Quin inspirat psicòleg no sou! Esteu fet tot un com se'n diu?

Un Xèrloc Holmes?

Ve-li, sí senyor, un sant Xèrloc Holmes... Aquest beneit beat... *O l'altre!*

Tomba el silenci, i el momificat, adés extàtic, fa uns escarits espasmòdics glops d'aire, engoleix uns mocs ressecs, i es mig desennuega; cerimoniós, i amb un inici de tumescència al sempre reprensible sexe, ses desmanegades fantasies sinàptiques de molt enfarfegat psicòtic entren en moviment, com el seu cos mateix.

Els estentoris garranyics dels insectes al voltant de la cripta se silencien, com dic, expectants, respectuosos. Abillat a la zíngara, el seu cos esquelètic esdevé força dissimulat. Un cos d'allò més prim, doncs, i a més, esguerrat i arnat. Si nu ennaneix (o es nanifica), vestit així, creix un munt (amb sabates amb soles de pam, capell alt, imponents muscleres...) (tres replecs de faixes, els quals, alhora que el sostenen, li donen l'aparença de posseir un abdomen i tot); sa faç, oscada de roents cicatrius provinents dels diferents caos sanguinaris per on en vides prèvies no ha transitat, assaja de dibuixar una ganyota sarcàstica d'innocu pixatinters de tornada de tot. Més o menys, se'n surt. Un pixatinters una mica taral·lirot, potser mig ebri i tot, i que genuïnament es rabeja en el paisatge nocturn de fora vila, on fornades repetides de grupuscles barroers i empestats, passen adesiara fotent anàrquica gatzara. Només cal que s'afegeixi a la cua d'una d'aqueixes turbulentes catèrvoles, i s'arribi al centre de la ciutat, on viu la gent més assentada i segura en llur posició d'aprofitats del treball d'altri. Amb ells, el momificat es veu que hi té quelcom a pelar. Matèria diguem-ne delicada la seua.

Sentors de son t'arriben, miasmàtiques, als oronells. Al cinquè pis, una finestra només ajustada. Vola-hi una mica a tall d'oscil·lant muricec, i planta't a l'ampit. Hi seràs l'efialt dels ben instal·lats panxacontents qui hi clapen, farts. Feliços. Tota violència temporalment apaivagada. Dormint el son dels justs, ells, efectius

botxins a paga dels massa fins (per a sollar-se amb sang i femta) aristòcrates; benauradament eixivernant doncs (mes amb la finestra mal closa...?). Sospitós. Potser darrere els finestrons hi ha un *atrapa-efialts*! Malfiem-nos, són bestioles maleïdes, amb molt de mal verí.

Llebrós i d'incògnit, amb un eixam d'atots a ambdues mànegues, el momificat exhibeix tanmateix la possessió d'un cervell envejable, gens eixorc, capaç de perpetrar els més atroços crims i els fets benèfics més encomiables.

Curosament, bo i infiltrant el nas per un angle de la finestra, penetren sos ulls molt esmolats les foscúries de la cambra. Son nas és, quan vol, una aixeta d'allò pus selecta per on davallen a raig totes les brutícies i escombraries portades per totes les clavegueres. És un diable sedós i vellutat qui nogensmenys duu a l'ànima els més repugnants ni abjectes objectes. Sense ajornar més el lliurament de l'esperat episodi, en una desballestada ventada deixa anar el flagrant femer. Les fètides flames, conflictives, reïxen a encendre el llit per cada cantó. La pudor, com dic, és irrespirable. El muricec odia el foc. S'apresta a partir, ales ajudeu-me, missió acomplerta, creu.

Els malastrucs allitats, entrevinguts per l'ardent malson, esdevingueren davant sos ulls astorats simples focs follets.

Meravellat per aital meravella, el sensori del momificat trontollà. Cuidà caure d'espetec al paviment, on justament passava la guàrdia de nit.

Escaujant el perill i veient que potser una pausa se li obria abans la llum no es fes al cel, descendí amb molt compte. Se'n tornà a la cripta tot pansit. Una altra nit de fracàs total. Conqueridor conquerit. *Pobre diable!*

Pobre diable com el vell al parc.

Soc un vell al parc; hi llegeixo precedents d'un cas que ocupa un dels meus nebots, qui és advocat i me n'ha demanat, en els meus temps de lleure (que són pràcticament tots), me n'ha demanat, dic, un

resum condensat.

Una dona qualsevol se m'atansa tota neguitosa.

—Senyor, perdoneu-me, em voleu servar un moment la xiqueta? Sé que sou de fiar. Us he vist sovint al parc, sempre tan aqueferat. Haig de pujar un segon a cal dentista, i no hi volen canalla de pit ni gossos; els pacients ja prou acoquinats amb les maquinacions dels metges qui els botxinegen; de seguida baixo; la petita dorm; no us demanarà res; acaba de popar.

El temps passa, lentíssim. El vell, a qui han encolomada la nena, comença d'inquietar-se. La petita put. El vell esguarda entorn. Oi que hi ha uns banys públics no gaire lluny? O si demanés a qualque altra mare si no li podria manllevar uns bolquers?

La gent em comença de mirar malfiada. Quants de crims no he comesos?

M'arribo fins al museu de la plaça de més avall. Soc canviant la xiqueta, i una altra mare, amb la seua filla més grandeta (uns deu o dotze anys) m'esguarden amb mitja rialla als llavis, veient la meua inexperiència i poca traça.

—Et veig al mirall — diu la noieta, rient.

—Jo també us veig; amb tots aquests miralls pertot arreu és inevitable, senyoreta.

—M'ha dit 'senyoreta'!

—Bé prou és el que ets — li diu sa mare, així mateix enriolada.

—No em voldríeu ajudar? Una dona me l'ha encomanada, dient-me que tornava en un minut, i fa hores que l'espero; mentrestant, la xiqueta es posava neguitosa amb la cosa bruta al cul, i he vingut un instant a veure si l'apaivagava canviant-la.

—Ja no l'ha veureu mai més.

—Qui?

—Sa mare. Us l’ha ‘encolomada’, com bé dieu, i al vostre torn l’haureu d'encolomar a altri, o malament rai; si no us la traieu de sobre, us l’haureu de guardar com si fos vostra. Sobretot no anéssiu pas a la policia. No se us creurien un mot. Us prendrien per culpable d’haver-la pel cap baix raptada, i qui sap què més, verge santíssima, uns cervells totalment podrits! Massa de criminalitats desastroses que veuen cada dia i pertot arreu.

—No me la prendríeu vós?

—Ni boja! Què us penseu? Anem, nena! Quin desconsiderat!

El vell i la criatura surten de la cambra de banys per a dones del museu. Sota els esguards adversos dels uixers, ixen enfora, al carrer novament, aparentment perduts.

El vell torna al parc. La petita plora. Deu tornar a voler mam. El vell s’aixeca, se la carrega, havent perduts els papers que estudiava...

Al capdavall entra a un supermercat, a comprar-s’hi potser un biberó i una micoia de llet. Quan és prop la caixa, té una idea.

Diu a una de les assistents de la botiga si li pot servar un segon la nena, que ell pugui córrer al cotxe, on ha oblidada la cartera.

El vell surt corrents del supermercat, i al parc d’abans, i a tot el veïnatge adjacent ja no hi tornarà mai més. Ni pensar-hi, hi pots pujar dempeus. *Quines putades que et foten les dones!* Com si no he après re...

Per exemple, tanta d’absurda cerimònia amb la carallotada del bateig d’adés, vós.

Sense la maleïda incidència, vull dir, sense que... Amb el pare afusellat pels ocupants, tot allò no hauria passat.

L’oncle Fabrici, son germà, hauria volgut no ésser pas menys. Tret que li mancava la fibra del valent resistent qui es jugaria la vida per

la llibertat del poble endogalat. Era, en canvi, de fibra lletraferida i mansueta, meditativa i contemplativa (quan convé, ecfràstica i tot), com jo.

(La nostra carcanada és tènue teranyina que sosté, a tall de víctimes, presoners, els diferents òrgans del cos, i se’n planyen, és clar que se’n planyen —debades, és clar — car és voldrien cascú autònom, independent, bategant al propi diapasó. I és per això que a la callada ens esdevenen ventrílocs i llavors se’ns queixen a nosaltres — a nosaltres! Com si fóssim els emperaires, els déus totpoderosos del cos, i hi som només de casualitat, tot passant, convidats per a la curta estada, sense saber per què, i amb zero potestat de fotre-hi re. Tot va com va.)

—Ton pare, com els nostres avantpassats, els rabassaires exaltats i ofensius, també empunyà son falçó i no mancà pas a la cita amb la història.

Així, dies abans, amb expectatives de fer rodar el cap i anar de cul tot déu, el Fabrici es va colgar al llit, i hi esdevenia monocord. Amb rauc mormol de moribund, escenificava un estrany gambit — insisteix, amb tèrbola exuberància, i pretès suprem coratge en la jugada — insisteix, dic, que es penedeix, repetitiu, de mant de crim jamai de debò comès.

Hom es demanava, «Jamai de debò comès? Per què faria ningú això? Tret que hagués perduda la xaveta, enverinat per qualque superstició religiosa o altra».

—Ton pare, qui al cel sigui, no ho hauria pas permès. Tota aquella carrinclona comèdia. Ells sempre ens deia «Sobretot no et facis mai amb capellans... *Pell del diable!*»

«Ton pare, tard o d’hora, com tots els herois de la resistència, es veurà afegit a la nostra sacra mitologia nacional. Serem recordats anys i panys, la nissaga sencera. Magnífics herois, dècades després de traspassats, per mantes d'escaiences sortoses esdevinguts estàtues ortopèdiques i en tot anatòmicament correctes, a les quals els torturadors de la nova inquisició ho tindran aqueix cop difícil d’inserir-hi cap fastigosa llefiscosa hipodèrmica, pell de marbre

duríssim, per a fer-los ‘cantar’ i haver si més no un simulacre, una mínima excusa, per a l’execució.

«Els darrers residuals ocupants, eixits de fètides mosquees inflamades, transformats, com tot conqueridor de trucalembut, en ramats d’imbècils narcisistes empaitats per esbarts d’ectoplasmàtics bous de cartró, orbitaran com larves enrampades, sense entendre-hi re, els grups monumentals d’herois nostrats, eternitzats pels miquel-àngels de totes les èpoques venidores, i absorbits per les majestuositats, ja no conspiraran sinó amb desgana, desconfits a la bestreta, noi.»

—I així, què em dius avui? Quins delitosos presents t’han dut aquesta nit els efialts transformats en reis d’orient...?

—Res de bo, malament rai.

—Vols dir?

—La ubiqua mort s’hi barreja, emprenyant i burxant, presta a espatllar-ho tot, com sap fer-ho des l’hora mateixa on me n’adoní que m’havien nascut. Ara, de gran, mal remenat, sotragat per les marees sanguínies a les abruptes procel·loses costes ignotes del cos — un cos amb, part de dins, molta de fressa que tot constantment m’ho desendreça — al capdavall, qui naufraga al cervell volcànic i alhora tempestuós, amb trons i llamps a betzef, soc jo.

—Ets tu, sebollit en vida...?

—Com ho saps? Amb el naufraig, nàufrag sense forces, pres pels pútrids repulsius salvatges qui hi fan niu, i sebollit en vida a un forat que omplen de terra. Allí soc, esgarrapant-hi fútilment...

—Fútilment, car no ets Anteu...

—No soc Anteu, no renaixeré amb més força, car la terra és ma mare qui molt m’estima. Al contrari, la terra m’ignora completament, i la mort se’n serveix, i m’ofego — m'ofego angoixadament.

—És aleshores on t’has desvetllat...

—M’he desvetllat? Quantes de vegades em volen, els assidus efialts, mort? Potser els meus malsons són els malsons d’un mort — un mort qui mor repetidament — és aquest l’autèntic ‘etern retorn’…? Tinc la impression que vinc dels fons malsans de les edats, i que la terra no em vol, que, carronya ambulant, m’escopina cada nit, com més fosca millor, a la novella (segurament dissortada) aventura.

—Aventurer, prou pots; car al capdavall sobrevius, fins al malson definitiu que no et serà donada ni la facultat de somiar, i doncs de tindre si més no el divertiment dels anguniosos malsons…

—Tens raó. Ens planyem, i a la fi què més voldríem, que tindre prou aire, prou vida, per a plànyer’ns.

—Fotuts rai, sí senyor.

El ben orquestrat apetit eròtic durant el teu mític viatge al món de debò (el dels somnis), te l’interromp, en cas de malson, una mena de vent prester menat (o bufat) pels dolents de l’odissea — els barroers ciclops o ‘polifems’ de torn.

Sota el monopoli dels amotinats, hi ha un estrany embús protocol·lari justament quan érets, sa i estalvi, i molt confortablement, estiu benèvol, a la cambra de la pràcticament despullada mare i el seu parell d'infantons, nus i enjogassats com ‘putti’, i la pedra de toc aromàtica del teu trempament argumentava la bona vinguda d’un mantegós solaç en gentil aiguabarreig a dos o a quatre…

Ai las, paradís onerós, com pagaràs la gosadia!

Ominoses tremolors et solquen de sobte el bessó mateix dels ossos de la medul·la; la mort ombrívola i sinistra apareix i et llença als ulls espessa cendra, i malda perquè el seu ventall mal olent, i simultàniament el seu pèssim repertori d’estralls que, seguits, hauràs soferts, et facin desitjar no pas en llit i en possessió d’amable mestressa, ans en estesa posició pòstuma, corrompent-te d’empertostemps sota llosa de tomba inexpugnable.

Què hi esperes? L'espetec global que et desembussa del còmode reialme de la mort.

Tret que no renaixeràs fins que a l'univers li roti de per si sol d'abandonar les regnes del seu cavall boig, i no es recreï (ni es re-cregui) de bell nou, tan il·lús segurament com el molt deficient del present, amb els maleïts assassins i anorreadors biaixos seus esmentats (i d'inimaginablement pitjors potser encara) sempre en vigor.

Néixer i renéixer, doble maledicció. Qui mai ho voldria? Cal ésser carallot.

«*Darrers filaments del reble del crepuscle.*»

I ara vindrà la nit, sempre amb grans possibilitats que sigui la darrera, i de les horribles parasòmnies, moltes de les quals trobes curiosament enigmàtiques, i maldes i t'ascles els parietals per tal de treure'n (debades) l'entrellat, cràters misteriosos i insolents que desdenyen de bavar amb laves de sentit més o menys estètic, fins que, violent i corruixat, ixes amb gairebé un zel gargantuesc, sobreeixint de domèstic sentiment, a encomanar-te a la primera fetillera qui t'encoratgi mica a cap cantonada d'atzucac o ronyós cancell de fosc edifici de carreró suspecte.

Vell, fluix de molles, empedalec, clafert d'humiliants, molt xacrosos, estigmes deguts a tos eclèctics mancaments d'adés («*a quin destret no em fiques, jovencell?*»), amb un cos doncs que periclita negre pou avall, no pas que féssim gaire més que xerrar distretament — bucle maleït de contemptible cantarella litúrgica.

Tot per a oblidar l'angúnia i la pruïja a la pell dutes per un llit que parteix tot sol a mal surar precàriament als maremàgnums de l'ultrasònic ultra-son.

—Bon jorn, tristor.

—I a tu, lúcid acòlit abjectament enrampat pels corrents elèctrics de la ment.

—Què és aquesta sentor que em disminueix, de bon començament, el neguit?

—Una barreja d'herbes del bosc, herbolària soc.

—Ja veig que he feta sorteta. Una tria exquisida. Encara agrairé el destí.

—Així m'agrada. Carall, tan emotiu! Veus al cel la lluna? Tan freda i fresca ella sempre, pren-ne exemple, ca?

—La lluna, dius! I a qui? La conec de pam a pam. Soc astrofísic. Germans del mateix llit incòmode. És ma germana bessona. Sortim de nits, massa nerviosos, angoixats, cada pam i pany de pell afectat per un formigueig que t'embogeix...

— L'angoixa nocturna, més dolenta que la tinya, noi, com si no sapigués!

—Res no nou tant com adonar-te'n que els malignes follets dels somnis de la nit... La usurpació de tots els teus poders per part llur, inevitable. Constret a ésser'n l'inerme esclau. I no hi ha guarició espontània que valgui! Has de sortir fora, batallant el vertigen, cercant cap lloc prou amable, serè, subtil... Amb el risc que passes pels carrerons insegurs de topar amb les autoritats assassines de la nit, qualsevol robust, ostentós, soberg i acerb batlliu seriosament decidit que no superis l'examen, i sumptuosament, damunt el gres humit, no t'assassini...

—Astrofísic, has dit? Amb les habilitats del mag, del bruixot, de l'alquimista qui desenferritja els panys de la natura, benefactor exalçat, el qui aboleix els mals primitius, les epidèmies, la pesta... tants i tants flagells microscòpics...

—Home, potser no tant. Només un no ningú més qui amb un telescopi, abans espiava les finestres de les llunyanes veïnes — «*us en recordeu com se'ns espitregava la Verònica? I se'ns eixarrancava la Remei després que se la pelés tan efusivament? Ah, vespres i nits gloriosos, si sabéssiu, minyons!*» — i en acabat perdé, mercès a la providència, el verriny, la urgència sexual, i,

sentint l'aflat podrit de la mort al clatell, redirigí el broc gros del telescopi vers el cel, i allò, acollonit que ja no estava, l'acolloní encara més, molt més, i a viure acollonit (quin remei!) s'hi acostumà, s'hi avicià, i aprengué que cascú de nosaltres, formiguetes sense cap mena de vàlua, i allò sovint, sobretot a l'hora foscant, el desesperava i sortia destarotat, a cercar consol... qualsevol consol... a qualsevol banda... quelcom que el distragués de tanta d'escanyadora (asfixiant) pena...

—Ai pobrissó! Oi que sí...? Vine'm, una abraçadeta de no re...

—En l'ordre de l'univers, insignificants... insignificants... féssim que féssim... Sí ves, sí ves! Gràcies, senyora, gràcies... I ara, quant us dec?

I aquesta vegada, què? Et desvetllaves, noi nou, i veies el novell univers, amb totes les forces del precedent ara trastocades, i idiotament renascut en forma trapezoidal, i doncs amb totes les ex-esferes al firmament ara esdevingudes, qui sap si per obligat mimetisme geogràfic, trapezis.

El gruix de la tasca 'transformativa' menat i portat per 'quelcom' al cel que era (i sempre ha estat, i no pot sinó ésser, car és en la natura de l'inevitable existent) *automàtic* — un quelcom que els, per ara desconeguts, diferents habitants dels trapezis enjòlit dels eventuals mil·lennis prop-seguidors i ulteriors prou s'esdernegaran, enderiats, i fins a esdevenir-ne balbs i desesperats, per a esbrinar — i que malgrat llurs dèries i cobejances de descobriment triomfal, com nosaltres, els fracassats, tampoc no descobriran mai, i s'hauran de fer fotre, com tots llurs massa estranys antecedents, i avantpassats, i predecessors... És a dir, tots els altres moridors qui moriren... Com ells aniran morint, sense solta ni volta i pels segles dels segles... Tant els segles escaients com els segles-escombraria, on ningú no pas que hi hagués enlloc, car les condicions no hi eren, i és clar que l'existència conscient com tothom sap és molt triada, i la matèria, a tall de formatge que cal lentament formatjar, cal que espigoli treballosament entre mons i mons, i espais i espais, perquè la petita llavors, qui mai no serà gran, es vagi instal·lant ací i allà — on la vulguin, és clar.

De petit, sovint m'entotsolo i els torno a sentir...

Sento els xiuxiueigs a les aixelles, com ara si furtives orenetes m'hi fessin niu. No goso pas mirar-hi, no fos cas que se n'anessin. Cada cop que hi guipava ni filustrava — ni, pitjor, m'hi rentava, ben ensabonat — ofesos, devien desaparèixer vers, què ho sé jo, vers l'Àfrica.

Llur cruel absència, en acabat, em feia mal; les enyorava altament.

I n'enyorava llurs assuaujadors xiuxiueigs. Llurs moderats xiuxiueigs eren bàlsam per als sentits en un món on, captiu i sense eines, hom es trobés sol i esborrat, enmig d'un ambient repel·lent, on pertot arreu hi suren i hi burxen els feixismes i els autoritarismes dels datspelcul més malparits i megalòmans, i de tota mena de foll il·lustre capdecony qui, molt il·lús, es pretén infal·lible, i cal creure-se'l, car d'ell, i de sos sequaços són totes les armes (i com se'n vanten!), amb els himnes exasperants que em malfereixen les orelles — rucs egocèntrics militarismes de presumptuosos nacionalismes buits de tota autèntica essència, i que tanmateix es veu que cal endurar... com si... com si, com dic, per cap forat sobtat, hom hagués caigut al bell centre de l'infern enrabiat, i s'hi trobés enxampat, fent irrisòries pandiculacions, com en teranyina inextricable, esperant què, quin canvi de vent...?

La majoria de les 'veritats' (potser totes) (segurament totes) esdevenen tard o d'hora 'madures', i llavors massa madures, i llavors es fan malbé, i esdevenen allò que eren en realitat — mentides.

Amb molta força de voluntat, fortament imaginades rapsòdiques frases, emocionals i líriques, harmòniques, se m'esbalcen escrupolosament penya-segats del melic avall, per tal de, s'amaguin on s'amaguin, potser seduir-les i assegurar-los doncs que llur retorn és molt esperat, i serà, no cal dir, molt benvingut.

—Sí, això de les orenetes trapezoidals, molt bé, però per què s'extingeixen tots sols els universos, ho saps?

—És evident que perquè volen renéixer completament nets, buits de

tots els pecats, de tantes de dolenteries ni brutícies, crueltats ni salvatjades, que els feia indignes de tota amor.

—Moren d'enamorament? Aquesta no la sabia.

—Moren d'enamorament, i com eren tan criminals, és clar que fossin rebutjats taxativament cada vegada. Amb el cervell buit, i rentat del tot, sense cap remordiment ni recança, es creuen, amb un cert fonament de veritat, que, tot nou, com qui diu redimit, faran més sorteta.

—Qui els forneix el sabó?

—Mani?

—Per al rentatge de l'ànima negra. Qui els puja camuflat al cor tot corromput i corcat, reptant tants de dracs cerbers com deu haver-hi, per a lliurar-li el desinfectant màgic que, alhora que el mata, el refà tot net i cru?

—Tot net i cru? Ningú, ningú. Fora de l'univers, què voleu qui hi hagi?

—Un pare déu o altre?

—Bestieses! Així no aniríem enlloc! Car qui primer s'hauria de rentar el cervell i buidar-se'l completament fora ell, és clar!

—I quina prova?

—Prova de què?

—Que l'univers reneix, que ara farà bondat i anirà amb més compte i traça, i no ens farà tantes de maldats, i...

—Confiem-n'hi. No hi ha d'altra opció, probablement, si més no un reblaniment de l'ànima... més justícia, més amor, més harmonia... menys cobejances, enveges, brutalitats, taral·lirots... Escolteu...

«*—A cella a qui li caic tan malament*

Hauria de tornar-me a veure ara:

Soc un nou home amb-el
Buidatge de cervell!»

—I això?

—Una composició d'un primitiu univers de fresc renascut.

—L'has trobada gravada a cap pedra fòssil de qui sap quin univers, oi?

—Vós ho heu dit, sí, senyora; exactament.

—Doncs que bé!

Quan amb la febre esmeperduda de l'adolescència, les orenetes qui aixoplugí partiren per la darrera volta, i doncs no tornaren anc pus, i alhora entrí en crisi, i m'envaïren els eixams grinyolaires de grills i cigales, llurs chors cacofònics t'eixordaven per instants, sense solta ni volta, i em casí i se n'anaren els insectes de sorolls gens falaguers, i vingueren els insistents cucuts, fins que enviduí i els substituïren els vidus puputs, i em feia gran, i un vòrtex polar semblava prendre possessió del meu esperit, i els puputs, despagats, partiren a llur torn, i s'ompliren mes escarides aixelles de les xerrameques de les falses pudibundes a les botigues, i els xafardeigs de les caramaseres desvagades pels bulevards, per on els candidats a la presidència percudien les marmites cap per avall i feien, com sempre, el presumit pallasset, i arribí de debò a vell i les injúries auditives de caramelles i cornamuses em prengueren, bares acúfens, a l'assalt, i ara que ja em veig la randa de la mortalla als peus, les de més de les nits hi sento, cada cop més a prop, les maquinotes, especialment els estridents xerrics de l'esmolet esmolant dalles (les de menys de les nits, re no sento; massa son, vós, massa son; massa aixafat).

El remot horitzó es dilueix en un maragda brut. I llavors, resplendent, la visió del fantàstic objecte.

A la plaça d'en Neptú, el molt adorat monument a la guillotina ha

anat estranyament enfonsant ses adés prou malaltisses rels i ha crescut, i va creixent, i esdevé gegantí, i tot al voltant hom hi erigeix temples i templets, i els abundants profetes hi lluen, amb llurs monòlegs lliurats amb compassos instintivament compassius, tret que amb espasmòdics ritmes convulsius eixits d'enlloc, car és clar que són folls i orats, i que ells pertot es fiquen, com bernats pudents a l'hivern, i d'altra banda els científics i en especial els dendrocronòlegs més faedors, i sords i muts, i doncs més dedicats a la tasca, amb grogoses escleròtiques i dents d'agres gorgones, abandonem les piràmides de calaixos claferts de banalitats, i ens arraïmem també al voltant del meravellós extraordinari, molt convenient, fenomen, del qual n'estudiem, més estudiosament que no mai, els tendrums i els pinyols, les llavors, els gèrmens, els orígens generadors, de la miraculosa estructura de la sempre creixent guillotina, car voldríem, homes amants de la llibertat, que cada plaça ni placeta al món hi tingués la seua, per a exemple del bon ciutadà, i avís general i constant al miserable desgraciat qui mai es volgués rei o autòcrata, vergonya de púrria guillotinable sense cap dilació, llurs infantiloides carallotades estroncades d'espetec i d'una esgarrapada per sempre pus.

—Com les meues ara mateix. Bona nit, noia, que es fa tard i bon ploure, bona nit.

—Això, això, mes amb totes les puces al teu llit...

—Tu ho has dit.

—Si ets servit... Bona nit.

—Bona nit.

Put a pet bufat sobtadament escapçat — sentors d'odi pervers, parasitari, despòtic, massa d'anys confitat.

Pàtria envaïda, aquesta és la pudor per la qual tant no gruàrem. Podem estar feliços, si més no pensant-hi... somiant-ho mig desperts.

Som en vehicle encallat en tètric túnel asfixiant durant centúries, i

ara ensumem la sentor de la llibertat promesa.

Els senyors botxins passen rabents — han d'anar de plaça en plaça. Són mena de metges molt reverits, qui, com d'altres metges pertot, tothom qui condueixen, els han esdevinguts al cap de no re perfectament conduïts anònims cadàvers (directes al cementiri).

Tu mateix, resistent qui fores si en sabessis prou, reforma't, si pots o si vols. Ingereixes sense mirar prim, i mals de panxa rai. Són fiblades als budells que t'alteren les idees més arrelades. Et desarmen, i no serveixes ni per a defensar't dels lladregots qui corren arreu. Els brutals brètols invasors tot ens ho xuri-manguen, i t'anorreeen si quan et defensaries no vas ben munit amb tots els estris agressiu-defensius necessaris, per il·lícits que siguin sobre el paper.

No val a badar mai, i menys en època d'invasió.

De moltons pollosos és com ens volen, i si pot ésser amb crosses, i amb les crosses trencades.

Rere les barbaritats arquitectòniques, les matusseres batusses amb ganivets incandescents entre sinistres sequaços dels narcisista en cap són constants; les xifres de morts augmenten a betzef, basteixen torres de mai no acabar.

Són llocs on passes de nits, amb tremolins de por als arronsats pebrots, i mentre ets guarneixes les mamelles amb mans de guants desllorigats, i on els fragants rebuigs dels magatzems ja rauen, darrere les vanitoses façanes.

Hi passes fosc i pels marges, com d'altres mesells ganuts qui venen a espigolar-hi, entre les pútrides escombraries. I em sap greu, però un formigueig a la gola em fa tossir, i m'he delatat, i aquest serà el darrer ocàs de la meua existència, tret que la meua tendència a activar certs ressorts de supervivència no em traguin del destret.

I esdevindré tot d'una present al bon reialme fantàstic, on totes les calamitats hom les ajorna per a l'endemà, i on de moment blasmes i nelets, en alt grau sinó totalment, pertanyen exclusivament (perquè

no?) a l'abjecte arrogant antagonista, qualsevol qui sigui, i on sovint hom àdhuc veig que m'atorga frèvols, instantàniament fungibles, guardons — guardons pel meu succés en metafísica fonamental, on roman establert que quelcom no existeix fins que no l'anomeno, i si anomeno re, aquest 're' existeix, car ara té un nom, i tot allò amb nom, ni que només sigui al reialme fantàstic, és.

Així que tinc les espatlles com qui diu cuirassadament cobertes.

(*Crec que continuaré.*)

Xàfecs intensos, i tanmateix hi volten, valents, voltors, i l'ordinari ens lliura la carcassa. Organisme cibernètic lliurar-nos com qui diu la caixa de taronges cronomètriques. Ens veu la dona nua com clàssica iridescent estàtua de deessa. Comenta, fent o.k. amb els dits de guants mecànics. «*Cunt in key position. Totes les línies hi convergeixen.*» Veig doncs que és l'hora. Tres-quarts de quinze.

—Passi-ho bé.